

ΟΤΑΝ Ο ΤΥΦΛΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΦΡΟΝΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ

Το αντιχριστιανικό μένος, όχι μόνο δεν λέει να καταλαγιάσει στη χώρα μας, αλλά μάλλον γιγαντώνεται συνεχώς. Από τη μια μεριά οι χριστιανομάχοι πολιτικοί και από την άλλη οι επίσης χριστιανομάχοι δημοσιογράφοι, βάλθηκαν να οδηγήσουν την πατρίδα μας σε μια άθρησκη κοινωνία, στην οποία η Εκκλησία θα είναι περιθωριοποιημένη και ανίσχυρη να επιτελέσει το σωστικό της έργο, ενώ η πίστη στο Θεό θα αποτελεί όνειδος. Η τιτάνια προσπάθειά τους εστιάζεται πρωτίστως στο να στερήσουν τους νέους μας την δυνατότητα να διδάσκονται τις αλήθειες της πίστεώς μας, ώστε να καθίστανται ζωντανά και δυναμικά μέλη της Εκκλησίας.

Για να επιτύχουν το στόχο τους, επεδίωξαν, (και εν πολλοίς το πέτυχαν), να μεταβάλλουν το μάθημα των θρησκευτικών στα σχολεία, από ομολογιακό, από μάθημα συστηματικής διδασκαλίας των βασικών και θεμελιωδών αρχών της Ορθοδόξου πίστεως, της ζωής και της λατρείας της Εκκλησίας μας, σε πολυθρησκιακό, αποκρύπτοντας τις ψευδείς και προκλητικές δοξασίες των ψευδοθρησκειών, όπως λόγου χάριν ότι ο Ινδουϊσμός έχει 350.000.000 θεότητες, ή ότι ο ψευδοπροφήτης του Ισλάμ είχε 9 συζύγους και πλήθος παλλακίδων. Τα νέα προγράμματα σπουδών, δέσμια της νεοεποχίτικης πολυθρησκιακής ιδεολογίας, συνεξετάζουν τον Χριστιανισμό με έξι άλλες θρησκείες, «ως ποικιλία θρησκευτικών προσανατολισμών» και ως «θρησκευτικό φαινόμενο στην ποικιλομορφία του». Χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους την πνευματική ανωριμότητα των μαθητών, προκαλούν τελικά σ' αυτούς σύγχυση και αποπροσανατολισμό, διότι δεν ενδιαφέρονται να δώσουν απάντηση στο θεμελιώδες ερώτημα, ποιος τελικά είναι ο αληθινός Θεός μέσα σ' αυτό το ανάμικτο πάνθεο των θρησκειών, αφού η κάθε θρησκεία που παρουν-

σιάζουν έχει τον δικό της Θεό. Και επί πλέον συσκοτίζουν σκόπιμα και πονηρά την θεμελιώδη αλήθεια της πίστεώς μας, ότι ο Χριστός είναι ο μοναδικός Θεάνθρωπος και Σωτήρας του κόσμου. Κατά περίπτωση είτε την αποσιωπούν, είτε την διαστρέφουν, εμφανίζοντας τον Χριστό ως ένα μεγάλο διδάσκαλο, ισάξιο με τους άλλους μεγάλους ιδρυτές θρησκειών, είτε τέλος τονίζουν δευτερεύουσες έννοιες, για να αποσιωπήσουν εκείνες που παραπέμπουν στην μοναδικότητα της εν Χριστώ σωτηρίας.

Εν πάσει περιπτώσει είναι γνωστή η πολύπαθη πορεία του μαθήματος των θρησκευτικών στα σχολεία τα τελευταία χρόνια και για το θέμα αυτό έχουν αναφερθεί με εκτενείς αναλύσεις άλλοι, αρμοδιότεροι και καταλληλότεροι από μας. Εμείς, στα πλαίσια της παρούσης ανακοίνωσης μας, θα αρκεστούμε να σχολιάσουμε με πολλή συντομία ένα σχετικό άρθρο που δημοσιεύθηκε στην «Εφημερίδα των Συντακτών» (φ.22-10-2018), με τίτλο: «Περιμένοντας την απόφαση του Σ.τ.Ε.», με συντάκτη τον κ. Πέτρο Παπαγεωργίου. Η σύνταξή του έγινε εν αναμονή της αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, στο οποίο είχαν προσφύγει εκ νέου, μετά την ακύρωση των αποφάσεων του πρώην υπουργού κ. Φίλη, γονείς, σωματεία και μαζί τους ο σεπτός ποιμενάρχης μας κ. Σεραφείμ, για την ακύρωση των σχετικών υπουργικών αποφάσεων, οι οποίες καθιέρωσαν τα νέα μεταλλαγμένα προγράμματα σπουδών, για τα οποία έγινε λόγος προηγουμένως.

Η προσφυγή έγινε με το αίτημα να ακυρωθούν τα νέα προγράμματα, όχι μόνον λόγω της αντισυνταγματικότητός των, αλλά και λόγω της άνισης μεταχείρισης των Ορθοδόξων πιστών, σε σχέση με τις άλλες θρησκευτικές κοινότητες στη Ελλάδα, όπως των μουσουλμάνων, ρωμαιοκαθολικών και Ισραηλιτών Ελλήνων πολιτών, που έχουν την ευχέρεια, βάσει των νόμων 4235/2014, άρθρο 68 και 4386/2016, άρθρο 55, να επιλέγουν τα θρησκευτικά τους εγχειρίδια για την ομολογιακή διδασκαλία τους στα σχολεία, τακτική που αντίκειται στην Αρχή της Ισότητας, κατά το άρθρο 4, παρ.1 του Συντάγματος.

Στο άρθρο του ο συντάκτης, αντί να παραθέσει με αντικειμενικότητα το ζήτημα και να εκφράσει τον σεβασμό του προς τα εκατομμύρια των Ελλήνων πολιτών, οι οποίοι θέλουν να αυτοπροσδιορίζονται ως Ορθόδοξοι χριστιανοί, πληρώνουν φόρους προκειμένου η πολιτεία να εκπληρώσει την εκπαιδευτική της αποστολή και ως εκ τούτου έχουν την απαίτηση να διδάσκονται τα παιδιά τους κατά κύριο λόγο τις βασικές διδασκαλίες της Ορθοδόξου πίστεως, επέλεξε να απομειώσει, με πρα-

γματικά απίστευτη σφοδρότητα, το μάθημα των θρησκευτικών και να το παρουσιάσει ως αίτιο «πνευματικής αποπλάνησης ανηλίκων» και κατ' επέκταση ως «έγκλημα που πρέπει να διώκεται»! Και ούτε λίγο ούτε πολύ, με τον τρόπο που εκφράζεται, είναι σαν να καλεί τις εισαγγελικές και δικαστικές αρχές, να σύρουν στα δικαστήρια τους καθηγητές θεολόγους, με την κατηγορία του εγκλήματος της αποπλάνησης ανηλίκων!

Γράφει: «Το μάθημα των θρησκευτικών δεν είναι μάθημα. Μάθημα λέγεται η διδασκαλία ενός γνωστικού αντικειμένου. Δηλαδή διδάσκεται η γνώση του, η αντικειμενική περιγραφή του. Αμερόληπτα και χωρίς πρόθεση σύστασης Πίστης σε ατεκμηρίωτα στοιχεία του αντικειμένου. Όταν όμως συμβαίνει το δεύτερο, όταν η διδασκαλία δεν παρέχει ούτε ίχνος αντικειμενικής γνώσης, αλλά επιδιώκει να εμφυσήσει στα παιδιά αναπόδεικτη δογματική Πίστη σε φυσικώς αδύνατους ισχυρισμούς, τότε δεν είναι μάθημα, είναι προπαγάνδα, είναι κατήχηση, είναι προσηλυτισμός... Αντικειμενικό είναι, όταν περιγράφεις έναν μύθο, να λες ότι είναι μιν μύθος αλλά ωφελούμαστε από κάποια αξιόλογα ίσως στοιχεία του και διδάγματά του. Κατήχηση και αποπλάνηση είναι να ισχυρίζεσαι ότι το μυθικό αφήγημα είναι εμπράγματο συμβάν του φυσικού κόσμου»!

Η περιγραφή του βίου, των θαυμάτων, του πάθους και της αναστάσεως του Κυρίου μας δεν είναι μια αντικειμενική περιγραφή ιστορικών γεγονότων, όπως αυτά κατέγραψαν οι ευαγγελιστές και επιβεβαίωσε η αποστολική μας παράδοση και η παγκόσμια ιστορία; Πως μπορεί να ισχυριστεί ότι οι διηγήσεις των ευαγγελιστών για το πρόσωπο του Χριστού και το έργο του αποτελούν αναπόδεικτες ιστορίες, καθ' όν χρόνον επιβεβαιώνονται ακόμη και από μη χριστιανούς ιστορικούς όπως ο Πλίνιος και ο Ιώσηπος; Εφ' όσον λοιπόν τα θαύματα και προ παντός η ανάσταση του Κυρίου μας αποτελούν αναντίρρητα ιστορικά γεγονότα, τότε πιο μπορεί να είναι το συμπέρασμα στο οποίο αναπόδραστα θα καταλήξει κάθε απροκατάληπτος άνθρωπος, που αγαπά την αλήθεια, σχετικά με το πρόσωπο του Χριστού; Ας μας απαντήσει ο συντάκτης: Η ανάσταση του Κυρίου μας είναι έργο ανθρωπίνης, ή θείας δυνάμεως; Αφού λοιπόν είναι έργο θείας δυνάμεως, δεν αποτελεί η ανάσταση ένα ισχυρό, ατράνταχτο και αναντίρρητο ιστορικό τεκμήριο, που αποδεικνύει πέραν πάσης αμφιβολίας την Θεότητα του Κυρίου μας; Πως λοιπόν ισχυρίζεται ο συντάκτης ότι η πίστη στο πρόσωπο του Κυρίου μας είναι μια «αναπόδεικτη δογματική πίστη σε φυσικώς αδύνατους ισχυρι-

σμούς»; Και κατ' επέκταση, πως μπορεί να ισχυριστεί ότι το μάθημα των θρησκευτικών «είναι προπαγάνδα, είναι κατήχηση, είναι προσηλυτισμός»; Σε ποιους ήδη Ορθοδόξους μαθητάς; Γιατί σ' αυτούς απευθύνεται.

Πέραν αυτών, από πότε η επιστημονική γνώση περιορίστηκε μόνο στην «αντικειμενική περιγραφή» φυσικών φαινομένων; Για να φτάσει κάποιος στην αντικειμενική περιγραφή, δεν πέρασε αναγκαστικά από το στάδιο της υπόθεσης; Επίσης πως θα αξιολογήσει τα λεγόμενα «αξιώματα» και «θεωρήματα», όπως για παράδειγμα το πυθαγόρειο θεώρημα, τα οποία είναι αδύνατον να αποδειχθούν αντικειμενικά; Μήπως πρέπει να παύσουν να διδάσκονται, αφού δεν μπορούν να αποδειχθούν; Πότε μελετήθηκαν με απόλυτη πληρότητα τα μυστήρια του μικρόκοσμου και μακρόκοσμου, ώστε να μπορούμε να κάνουμε πλήρη και «αντικειμενική περιγραφή» τους; Δεν είναι γεγονός ότι συνεχώς ανακαλύπτονται καινούργια δεδομένα και διατυπώνονται νέες θεωρίες, που ανατρέπουν τις παλαιότερες, καθώς αλματωδώς εξελίσσεται η επιστήμη και η τεχνολογία; Για παράδειγμα, ποιος αληθινός επιστήμονας πιστεύει σήμερα στη θεωρία της εξελίξεως; Μπορεί να ισχυριστεί ο συντάκτης, ότι τότε που η επιστήμη μας δίδασκε τις παλαιότερες θεωρίες, (που σήμερα πλέον έχουν ανατραπεί από νεωτέρες), μας δίδασκε μύθους, και μας κατηχούσε με αναπόδεικτες θεωρίες;

Αλλά μήπως τα ίδια δεν ισχύουν και στις λεγόμενες ανθρωπιστικές επιστήμες; Πότε ο άνθρωπος μπόρεσε να περιγράψει πλήρως και αντικειμενικώς τα ψυχικά φαινόμενα; Όπως οι ίδιοι οι ψυχολόγοι, ψυχίατροι και ψυχαναλυτές ομολογούν, τα ψυχικά φαινόμενα χαρακτηρίζονται από πολλούς και απροσδιόριστους παράγοντες, έτσι ώστε να υπάρχουν πολλές αντικρουόμενες θεωρίες και ερμηνείες για το ίδιο ψυχικό φαινόμενο.

Στη συνέχεια αναφέρει: «Επιδιώκεται να τα πιστέψουν τα παιδιά όλα αυτά και να επηρεάζεται η ζωή τους από την πίστη σε αυτά. Καθιστούν την πίστη τρόπο σκέψης για την παραπέρα ζωή τους». Η επιδίωξη αυτή η οποία θεωρείται από τον συντάκτη απαράδεκτη, αποτελεί απαίτηση της συντριπτικής πλειοψηφίας των γονέων των μαθητών, να μορφώνονται τα παιδιά τους με τις αρχές και τις αξίες της Ορθοδόξου πίστεως, να εμπνέονται από αυτές και να πιστεύουν σ' αυτές, όπως προβλέπει και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, (Ε.Σ.Δ.Α.).

Επίσης η επιδίωξη αυτή αποτελεί κύριο εκπαιδευτικό στόχο όλων των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων στην Ελλάδα. Γιατί λοιπόν θα πρέπει οι άλλες θρησκευτικές κοινότητες να έχουν την δυνατότητα να επιτυγχάνουν αυτόν τον στόχο και μόνον η Ορθόδοξη Εκκλησία να την στερείται; Για ποιο λόγο θα πρέπει να αγνοηθεί η θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας των γονέων των μαθητών; Που είναι ο σεβασμός προς τις βασικές και θεμελιώδεις αρχές της Δημοκρατίας; Που είναι ο σεβασμός της θέλησης της πλειοψηφίας; Αλλά μήπως η αγωγή των παιδιών σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ευαγγελίου έρχεται σε αντίθεση με το Σύνταγμα, τα χρηστά ήθη, τους νόμους του ελληνικού κράτους και την ομαλή ανάπτυξη της κοινωνικής ζωής; Όχι μόνο δεν έρχεται σε αντίθεση, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Η Εκκλησία, όπως αποδεικνύει η επί 20 αιώνες ιστορική πορεία της, διαπλάθει και αναδεικνύει πολίτες με υψηλό αίσθημα ευθύνης απέναντι στην πολιτεία, πολίτες με ευθύτητα, τιμιότητα και ειλικρίνεια προς τα άλλα μέλη της κοινωνίας, με αγάπη και πνεύμα αυτοθυσίας προς τον πλησίον, με αγάπη προς την πατρίδα και με ηρωικό φρόνημα.

Παρά κάτω γράφει: «Το μάθημα των θρησκευτικών μαθαίνει στα παιδιά ότι στον κόσμο μας υφίστανται στ' αλήθεια υπερφυσικές οντότητες και επιρροές. Αυτό είναι ψεύδος που έρχεται σε εμφανώς κατάφορη αντίφαση με τη διδασκαλία των επιστημονικών μαθημάτων, που μαθαίνει στα παιδιά μας στο σχολείο πώς αληθινά είναι και πώς λειτουργεί ο κόσμος». Πιο επιστημονικό μάθημα απέδειξε ότι δεν «υφίστανται» υπερφυσικές οντότητες, και ότι δεν υπάρχει Θεός;

Η ύπαρξη του Θεού δεν μπορεί να εκφρασθεί με μαθηματικούς όρους. Δεν είναι γνώσις η οποία αποκτάται με το πείραμα, ή με άλλες επιστημονικές μεθόδους. Και προ παντός δεν είναι διανοητικό λειτούργημα, ή ανθρώ-πινη ανακάλυψη. Είναι εμπειρία, αποκάλυψη Θεού στους ανθρώπους εκείνους που έχουν καθαρή καρδιά και αγαπούν την αλήθεια. Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι επιστήμονες παραδέχονται και ομολογούν, ότι η χριστιανική πίστη δεν έρχεται σε αντίθεση με τις φυσικές επιστήμες. Ενδεικτικά παραθέτουμε την ομολογία ενός εξ' αυτών: Ο Henri Lecomte, μεγάλος Γάλλος βοτανολόγος και μέλος της Παρισινής Ακαδημίας των Επιστημών, όταν ρωτήθηκε εάν η θρησκεία συμβιβάζεται με την επιστημονική έρευνα απάντησε: «Ο ανταγωνισμός μεταξύ επιστήμης και θρησκείας υπάρχει μόνον εις το πνεύμα εκείνων που επιμόνως το θέλουν. Εις την πραγματικότητα η επιστήμη και η

θρησκεία εξελίσσονται με τα ίδια των μέσα, εις εδάφη τα οποία είναι ουσιωδώς διάφορα. Το να θέλει κανείς να αντιτάσσει την μίαν κατά της άλλης, αποδεικνύει απλώς ότι τας παραγνωρίζει», («Η Γαλλική Ακαδημία των Επιστημών περί σχέσεως Θρησκείας και Επιστήμης», μτφρ. Κ. Μεταλληνού, Αθήναι 1932, σελ. 83).

Παρά κάτω γράφει: «Πραγματικό μάθημα» θα είναι όταν «περιγράφει το θρησκευτικό φαινόμενο και την τεράστια και σημαντική ιστορία του "από τα έξω", αντικειμενικά, ως γνώση, όχι ως πίστη. Και έτσι μπορεί να είναι υποχρεωτικό μάθημα. Γνώση». Για πιο λόγο θα πρέπει το μάθημα των θρησκευτικών να περιορίσει την αποστολή του στην μετάδοση απλών γνώσεων και να παρεμποδίζει τους μαθητές να περάσουν από την γνώση στην πίστη; Η Ορθόδοξη χριστιανική πίστη μας σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου και δεν εξαναγκάζει κανέναν να περάσει διά της βίας από την απλή γνώση στην πίστη. Το μάθημα των θρησκευτικών, (όπως αυτό ήταν διαμορφωμένο στα παλαιότερα προγράμματα σπουδών), προσφέρει μεν τις αλήθειες της Ορθοδόξου πίστεώς μας, ωστόσο όμως δεν εξαναγκάζει τον μαθητή, αλλά τον αφήνει ελεύθερο να κρίνει από μόνος του, αν θα παραμείνει στο επίπεδο της απλής γνώσεως, ή θα κάνει ένα βήμα πιο πέρα και θα περάσει από τη γνώση στην πίστη, για να γίνει ζωντανό και συνειδητό μέλος της Εκκλησίας.

Δεν θα πρέπει επίσης να αγνοείται το γεγονός ότι το γνωστικό αντικείμενο του μαθήματος των θρησκευτικών έχει μια ιδιαιτερότητα σε σχέση με τα γνωστικά αντικείμενα των άλλων επιστημών. Ενώ δηλαδή τα γνωστικά αντικείμενα όλων των επιστημών εκτείνονται στο πεδίο του κτιστού κόσμου, στην περίπτωση του μαθήματος των θρησκευτικών το γνωστικό αντικείμενο είναι το υπέρτατο Ον. Είναι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος από αρχαιοτάτων χρόνων, από την εποχή της δημιουργίας του ανθρώπου, επί χιλιάδες χρόνια μέχρι σήμερα, υπήρξε αντικείμενο δέους, λατρείας, αγάπης και αφοσιώσεως.

Η αγαπητική στροφή του ανθρώπου προς το θείον είναι έμφυτη μέσα στο άνθρωπο, έχει τις ρίζες της και τα θεμέλιά της στα ενδότερα βάθη της ανθρωπίνης υπάρξεως. Επομένως το μάθημα των θρησκευτικών οφείλει να λάβει σοβαρά υπ' όψη της αυτή την έμφυτη αγαπητική στροφή των παιδιών προς το θείον και κατ' ακολουθία την θέληση πολλών εξ' αυτών να περάσουν από τη γνώση στην πίστη, να αγαπήσουν

μ' άλλα λόγια τον Χριστό ως αληθινό Θεό και να ενταχθούν στη ζωή της Εκκλησίας.

Πάντως είναι άξιο πολλής προσοχής το γεγονός, ότι ο συντάκτης δεν ενδιαφέρεται καθόλου για το μάθημα των θρησκευτικών και το πέρασμα των μαθητών από την γνώση στην πίστη των άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων, για τις οποίες δεν κάνει ούτε καν νύξη. Αν ήταν αμερόληπτος ερευνητής του θέματος, δεν θα έπρεπε να αναφερθεί οπωσδήποτε και σ' αυτές; Σίγουρα. Πως συμβαίνει για παράδειγμα να μην ενδιαφέρεται, αλλά να προσπερνά αδιάφορα το γεγονός, ότι εξ' αιτίας της διδασκαλίας του Ισλάμ στα σχολεία των μουσουλμάνων, σήμερα πολλοί εξ' αυτών καταντούν τζιχαντιστές και εξτρεμιστές, που σκορπούν γύρω τους τον θάνατο σε χιλιάδες αθώα θύματα; Τι έχει να πει για την φοβερή αυτή κοινωνική πληγή που μαστίζει σήμερα την ανθρωπότητα, η οποία βέβαια είναι καρπός της διδασκαλίας του μαθήματος των θρησκευτικών του Ισλάμ; Έχει τη δύναμη και την τόλμη να κάνει μια απλή σύγκριση της περί Τζιχάντ διδασκαλίας του Κορανίου με την «Επί του Όρους Ομιλία» του Κυρίου και την περί αγάπης διδασκαλία του αποστόλου Παύλου; (βλ. Α' Κορ. κεφ. 13).

Τέλος, δίκην μεγάλου ιεροδικαστή, προσπαθεί να προκαταλάβει τους δικαστές του ανωτάτου δικαστηρίου της χώρας μας, αποφαινόμενος ότι «Εάν το Σ.τ.Ε. κρίνει ότι για τους αποδεχόμενους το περιεχόμενο του ισχύοντος μαθήματος ως αληθινό ή επιθυμητό δεν υπάρχει παραβίαση των άρθρων 13 και 16 του Συντάγματος, αλλά ότι υπάρχει για όσους το θεωρούν ψευδές ή θρησκευτικά ανεπιθύμητο, τότε γι' αυτούς οφείλει να νομολογήσει προαιρετικότητα συμμετοχής τους στο μάθημα μέσω υπεύθυνης δήλωσης αποχής, λόγω παραβίασης γι' αυτούς των άρθρων 13 και 16 του Συντάγματος σε συνδυασμό με τον Κανονισμό Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, βάσει του οποίου δεν οφείλεις να δηλώσεις τι είσαι ή τι δεν είσαι». Στ' αλήθεια δεν γνωρίζει ότι οι γονείς των μαθητών, οι οποίοι δεν αποδέχονται το μάθημα των θρησκευτικών, έχουν τη δυνατότητα να απαλλαγούν τα παιδιά τους από τη διδασκαλία του; Αν δεν το γνωρίζει είναι δικαιολογημένος, εάν το γνωρίζει, γιατί το αναφέρει; Εκπλησσόμαστε πραγματικά!

Περαίνοντας, θα θέλαμε να εκφράσουμε την λύπη μας και την απογοήτευσή μας για την γενική κατάπτωση του δημοσιογραφικού λειτουργήματος. Εν προκειμένω ο συντάκτης, αντί να παρουσιάσει σφαιρικά το πρόβλημα και να κάμει αντικειμενική εκτίμηση, σεβόμενος την συντρι-

πτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, χτυπά ανηλεώς και μονόπλευρα την Ορθόδοξη πίστη, γενόμενος, ηθελημένα ή αθέλητα, όργανο και φερέφωνο της νεοεποχίτικης ιδεολογίας, που θέλει το μάθημα των θρησκευτικών εργαλείο για την προώθηση της πολυπολι-τισμικότητας, του θρησκευτικού συγκρητισμού και της Πανθρησκείας. Προσευχόμαστε ο Θεός να φωτίσει τον κατά τα άλλα συμπαθέστατο κ. Π. Παπαγεωργίου, ώστε να παραμερίσει τους παραμορφωτικούς φακούς της στείρας αντιχριστιανικής προπαγάνδας, ώστε να ασκεί με αντικειμε-νικότητα το υψηλό λειτούργημα της δημοσιογραφίας και να οδηγηθεί σε μετάνοια για τις άδικες για την ορθόδοξη πίστη μας θέσεις του.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών

<http://thriskeftika.blogspot.com>